

Barjamutátturin

1. Grimm og H.C.Andersen teir gjørdu ævintýr,
tey liva enn ímillum fólk, tó fáur teimum trýr.
Nú hendi tó eitt ævintýr, so satt sum tað er sagt,
um kanska onkur heldur, ov nógv afturat er lagt.

2. Ein snekkja kom úr Skotlandi, Barjama nevnd við navn,
hon hevði farm til Føroyalands og kom sær inn í Havn,
so lá hon har við bryggjuna ein dag so væl í le,
og kvittar norð til Vestmannar við props til S E V.

3. Teir loystu allar endarnar og lögdu út úr Havn,
tá slerdi hann í kavarok, so ei sást fram um stavn.
Á brúnni stendur skiparin, hann hugsar: sama ger,
vit hava fingið radartól, so eingin vandi er.

4. Á Tróndar døgum róðursmenn ei nýttu radartól,
ei ekkolodd og kumpass í teirra heysi mól.
Teir tóku lús úr vanganum og sleptu á ein bekk,
so snaraðu teir skútuni ta leið, sum lúsin gekk.

5. Men ikki dámdi skotunum at stýra eftir lús,
teir litu á sítt kumpass, í Hestfjørð settu kós.
Brátt hoyrdist hvøllur brestur, so harðliga tað neit,
Barjama stóð á turrum, hon fast í grasið beit.

6. Eitt leygarkvøld við útvarpskassan sita fólk so svinn,
tey lurta eftir lýtuni, sum frøir barnasinn.
Har hoyrast nøkur fremsamjarr og ymisk djórabrøl,
tað ljóðar eins og urðargrót sum rullar eftir møl.

7. At enda komu tíðindi, tað fast í homrum gól,
har fútin biður siga frá til bæði Per og Pól.
Barjama liggur fjøruturr, og hon er vorðin vrak,
tit bjargið hvør sum sterkast er fyri uttan nakað kjak.

8. Á fótur leyp hvør húsbóndi, í skjáttu fekk sær mat,
nú var ei tíð at sita her, men koma sær framat.

Teir leggja út frá lending, teir leggja út frá støð,
teir halda fram mót skotanum, sum liggur úti á Bø.

9. Vestmenningar, kvívíkingar, kollfirðingar við,
havnarmenn og strandingar, teir fylgjast lið um lið,
av Toftum og av Slættanesi allir skunda sær
at fáa part av pylsuni, ímeðan nakað var.

10. Í Hesti og í Skálavík har allir tóku lut,
hvør fjøl, sum fleyt í Skopun fekk barlast í sín skut,
tí fingur teir eitt viðaspæk, so gjørdur teir eitt kubb,
teir áttu allan triðingin av tí, teir góvu upp.

11. Tá var rok í Kirkjubø, sum eingin áður sá,
tað tyrpast bæði skip og bátar, har sum vrakið lá.
Sum starin søkir tarakøst, so flokkast teir umborð,
at taka bæði leyst og fast, um mangt so fór í sor.

12. Innihaldið í lastini var bæði ringt og gott,
tað versta var, at tubbakið var vorðið heldur vátt,
so hvørki kundi roykjast sigarett ella serutt,
tó stóð á manifestinum um nakrar kassar sprutt.

13. Flestallir seg trokaðu fram móti fremstu last,
at koma fram at spruttinum lá teim í huga næst,
tí kaldligt var í veðrinum og náttin myrk og long,
so neyvnan nøkrum eydnaðist at fáa heita song.

14. Áðrenn lastin opin var, teir gyklaðu sær tað,
tí tættar svumu pitlurnar, sum sild í sildavað,
men tá tann fyrsta fløskan kom fram í dagsins ljós,
tá var tað onki annað enn morreyð H.P.sós.

15. Men har var annað góðgæti enn sós og brennivín,
so rætt sum mús í barnsølsong har rakar hvør til sín,
skjúrtur og mjølposar í álmanakkavís,
tað kundi altíð seljast fyri niðursettan prís.

16. So rokast teir á vrakinum við levind og við skról,
og hóast nokk til allar var, so hvør frá øðrum stjól,
tá fyrst ein hevði stappað sær eitt sindur í sín sekk,
hann vendir sær á dekkinum, og brátt er posin vekk.

17. Radari og ekkolodd var ringt at fáa leyst,
so sumt varð flutt til Vestmanna, og sumt fór út í Hest,
og víða hvar um oyggjarnar teir finga hvør sín part,
tað er eitt ljós í myrkrinum, nú landið liggur svart.

18. Hearnir vóru kollfirðingar, finga fagna fong,
teir bukkuna í bátin tóku, settu fram í rong.
Hon fimmti ár á baki hevði, reyk tí heldur súr,
men skarnið, sum á botni lá, teir holvdu burtur úr.

19. Ein møtrikk finga sandingar og koltursmenn ein knív,
teir hildu vera lítið fyri tað at vága lív,
teir lögdu í kahyttuna, sum full av vatni var,
men borðið og kabbússuna teir vildu fáa sær.

20. Nú arbeiðsmenn í Skopun taka upp aftur sít starv,
við skjúrtum og linoleum teir fjálga um hvønn tarv,
teir skera til og leggja á hvønn veðragjólvingbás,
so allur Skopuns fenaður nú stendur uppá stás.

21. Tað besta vit nú vóna fyri hesar bjargmenn,
sum settu lív og heilsu til og bitu saman tenn.
Við Carlsen í huga á Flying Enterprise
teir hildu seg á vrakinum, til bjargað var hvør sneis.

22. Vit kenna øll til ævintýr, sum oftast enda væl,
men onki kann tó ætlast um, hvørt hetta enda skal,
hvørt nikk og prikk skal gevast upp, so ljóðar millum menn,
so neyvan munnu allar súður vera syftar enn. –

Kristian Djurhuus úr Kollafirði yrkti. Barjama var bretskt farmaskip, sum fór á Bøboðar sunnan fyri Kirkjubø tann 26.januar 1952 í kavaroiki og legði beinini har. Lag: ‘Her nógv er at gera’ ella ‘Sára eitur genta mín’, við niðurlagnum ‘Barjama, Barjama, Barjama liggur sokkin úti á Bø.’ .jd.

